

Ἐθνοφυλακῆς τῶν Ἀθηνῶν. Ἀποδυσθεὶς ἐν ἔτει 1865 εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα ἐξελέχθη βουλευτὴς ἐκ Βάλτου. Διαλυθείσης τῆς βουλῆς ἐκείνης ἐν ἔτει 1868, ἐπανῆλθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ὅτε ἐν ἔτει 1875 ἀποδυσθεὶς αὖθις εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα ἐξελέχθη βουλευτὴς ἐκ τῆς Εὐρυτανίας καὶ ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν ὑπὸ τὸν Κουμουνδούρον. Ἐκλεχθεὶς καὶ αὖθις βουλευτὴς ἐκ τῆς Εὐρυτανίας, ἐγένετο αὖθις ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν τρίς ὑπὸ τὸν κ. Τρικούπην πρωθυπουργοῦντα, ἐν ἔτει 1878, 1880 καὶ 1882. Παραιτηθεὶς τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργείου τῷ 1882, διέμεινε βουλευτὴς μέχρι τοῦ 1884, ὅτε παραιτηθεὶς τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιώματος καὶ φέρων τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου, διορίσθη φρούραρχος Κερκύρας, ὅθεν ἐκλήθη, πρό τινων ἡμερῶν, εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ γ'. ἀρχηγείου τοῦ ἐν Ἀρτῇ ἔχοντος τὴν ἑδραν.

Ὁ κ. Καραϊσκάκης, μετὰ πάροδον ἐτῶν τριάκοντα καὶ ἐνός, ἐπανέρχεται, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ, εἰς τὴν πόλιν, ἣν νέος ἐτι εἶχε πολιορκήσει, κατεχομένην ὑπὸ τῶν Τούρκων. Γενναῖος, τίμιος καὶ ἀκριβὴς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν, φέρων δὲ ὄνομα ἱστορικόν, οὐ τινος τὴν ἀξίαν δὲν ἀγνοεῖ, πεπείσμεθα, ὅτι ἐκτελέσει τὸ καθήκον αὐτοῦ πρὸς τὴν πατρίδα, ὡς καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Αἱ ὑπηρεσίαι, ἃς προσήνεγκε κατὰ τὴν ἐπιστρατείαν τοῦ 1881 καὶ ἡ δραστηριότης, ἣν ἀνέπτυξε τότε, παρέχουσι πᾶσαν ἐγγύησιν, ὅτι ἀναδειχθήσεται ἀντὶ τοῦ ἔτους τῆς πατρικῆς παραδόσεως.

Ἐν ἔτει 1860 ὁ κ. Καραϊσκάκης ἐνυμφεύθη τὴν μονογενὴ θυγατέρα τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Βαρδάρη, ἐξ ἧς ἀπέκτησε θυγατέρα καὶ υἱόν, φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ ἐνδόξως πεσόντος ὑπὲρ πατρίδος Γεωργίου Καραϊσκάκη.

ΑΙ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Δὲν μακρρίζω τοὺς ἀπλοῦς ἐκείνους πρεσβύτας, λείψανα γενεᾶς ὑπὲρ τὸ δέον ἰσως εὐφραντάςτου, ἀλλὰ μεγαλοφρονεστέρας καὶ αἰσθηματικωτέρας τῆς σημερινῆς, ὧν ἡ μόνη ἀπόλαυσις συνίσταται εἰς τὴν καθ' ἐκαστὴν πολύωρον ἐν τοῖς καφεναείοις διατριβὴν καὶ τὴν βραδείαν κατανάλωσιν πάσης τῆς ἐν ταῖς πρωϊναῖς ἐφημερίαι συμπαγοῦς, ποικίλης, πολυμόρφου ὕλης, μετὰ τινὰ διαλείμματα παρατηρήσεων, ἀνακοινώσεων γνωμῶν πρὸς τὸν παρακκλήμενον, ἀναμνήσεων ἢ ἐκδηλώσεων γεγονυῖα τῇ φωνῇ τῆς ἐπιδοκιμασίας ἢ τῆς ἀποδοκιμασίας τοῦ ἀναγινώσκοντος. Ὁ βραστὸς καφὲς δι' οὗ συνοδεύουσι τὴν ἀνάγνωσιν θὰ τοῖς ἐφάνη πολὺ πικρότερος τοῦ συνήθους κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἐπειδὴ τὰ ἄρθρα ἅτινα ἀνέγνωσαν, τὰ περιέχοντα τὰς περὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν κρίσεις τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου, ἀρῆκαν πολὺν ἰὸν εἰς τὴν γλῶσσαν των. Ἀλλοτε, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀκόμη, τὸ μονοπώλιον τῆς ἀνακοινώσεως τῶν περὶ Ἑλλάδος δημοσιευμάτων τῶν εὐρωπαϊκῶν φύλλων εἶχον αἱ δύο τεργεσταῖαι ἐφημερίδες *Κλειὼ* καὶ *Ἡμέρα* αἱ ἐκδιδόμεναι ἅπασι τῆς ἐβδομάδος· ὅσκις δὲ τὸ νεώτερον φύλλον τῶν εἰρημίνων ἐφημερίδων ἀφικνεῖτο, ἐν ἡμέραις ἰδίως καθ' ἃς ἡ πολιτικὴ κατὰστασις ἠνάγκαζε τὸν πολυάσχολον τῆς Ἑσπερίας τύπον νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου, ἐπανελαμβάνετο τρόπον τινὰ τὸ ἀθῶον παιγνίδιον τῆς *μπερλίνας*.

Τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος ἐκάθητο εἰς τὸ θρανίον· αἱ δύο τῆς Τεργέστης συλλέκτριαι τῷ ἔλεγον: Ἐγείνε λόγος περὶ σοῦ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν τύπον καὶ ἐρρέθησαν πολλὰ καὶ διάφορα. Ἡ *Βορειογερμανικὴ* εἶπε τοῦτο· ἡ *Σημαία* καὶ ὁ *Ἡμερήσιος Τηλέγραφος* εἶπον τοῦτο· ἡ *Εφημερίς τῆς Μόσχας* ἔλαμεν αὐτὴν τὴν παρατήρησιν· ὁ *Νέος Εὐεῦθερος Τύπος*, ὁ *Πεσταῖος Λόγος* καὶ ἡ *Ἰταλία* ἐξέφρασαν αὐτὴν τὴν γνώμην. Ἐννοεῖται ὅτι ὅσα ἤκουε τὸ ταλαίπωρον ἔθνος δὲν ἦσαν τοιαῦτα ὥστε νὰ διαθρύπτωσι τὴν φιλοτιμίαν του, ἐπειδὴ οἱ δημοσιογράφοι τῆς Δύσεως ἐν ἀπορίᾳ ἄλλου ἱλαρυντικοῦ θέματος εὗρισκαν πρόχειρον ἀναπλήρωσιν εἰς τοὺς κατὰ τῆς Ἑλλάδος στερεοτύπους χλευασμοὺς καὶ ὄνειδισμοὺς. Σήμερον χάρις εἰς τὴν πρόδον τοῦ τύπου καὶ τὴν φιλότιμον μέριμναν τῶν ἐρανιστῶν τῶν ἐφημερίδων μας ἡ εὐχαρίστησις αὕτη ἐπαναλαμβάνεται καθ' ἐκαστὴν πρωΐαν, καὶ εἶνε ἀδύνατον, ἰδίως μετὰ τὴν ἀνδρικωτέραν στάσιν τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως, ν' ἀναγνώσῃ τις ἐφημερίδας πρωΐας καὶ νὰ μὴ καταπῇ τὸν δηλητηριώδη σίελον τῶν σκορπίων τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Λονδίνου. Ἐκ τῆς τελευταίας ὑποτροπῆς τῶν βαναύσων ἐπιθέσεων ἐξάγονται δύο τινὰ· α'. ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι ἤρχισαν νὰ μᾶς συλλογίζωνται, β'. ὅτι ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἀσχολία τις εἰς τὸν κ. Γεννάδιον, προτιμότερον ἦτο ν' ἀποσταλῇ εἰς Ἡλίδαν διὰ ν' ἀντιτάξῃ τὸν ροῦν τῶν λόγων του εἰς τὸν ροῦν τοῦ Πηνειοῦ καὶ προλάβῃ τὴν καταστρεπτικὴν ἐκχείλισιν τοῦ ρηθέντος ποταμοῦ.

Ἄν ἀθυμῶσι διὰ τὴν ὀργὴν ταύτην τῆς Εὐρώπης οἱ ἀκακοὶ πρεσβύται οἱ ἐμπεπλησμένοι διὰ τῶν παραδόσεων τοῦ παλαιοῦ ἀκραίφονος φιλελληνισμοῦ, οἱ διατηροῦντες ἀκμαῖον τὸ πλῆρες ποιήσεως ἰδανικὸν ὅπερ ἀνέπλασαν εἰς εὐδαιμονεστέρους καιροὺς, εἶνε λογικόν· ἄπορον εἶνε πῶς ἀθυμοῦσι καὶ ὀλιγοψυχοῦσι διὰ τοῦτο τινὲς τῶν νεωτέρων καὶ πρακτικωτέρων.

Τὴν Εὐρώπην τὴν γνωρίζομεν πρὸ ἐτῶν, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν μάθωμεν τώρα. Διὰ τὸν εὐγενὴ μακρήσιον, τὸν ἀρχηγὸν τῶν Τόρεων, εἴμεθα λαὸς ὅστις δὲν ἠξεύρει κἄν νὰ προσφέρῃ τὸ χαριτόβρυτον ὄνομά του καὶ δι' αὐτὸν οἱ ἐθνικοὶ μας πόθοι δὲν ἔχουν ἀξίαν μεγαλειτέραν ἀφ' ὅσων αἱ φυσαλίδες ἃς παράγουν τὰ τεμάχια τῆς σακχαρώς ἐντὸς τοῦ τείλου του. Φανταζόμεθα μάλιστα πόσον δυσμενέστερον θὰ διέκειτο πρὸς τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος ἂν περιήρχετο εἰς γνῶσιν του ὅτι εἰς τὴν πρωτεύουσάν μας περιέρχεται γυμνόπους πωλῶν ἐφημερίδας ἀγυιόπαις τολμῶν νὰ φέρῃ ὡς πρῶτον μὲν τὸ ὄνομά του ὅπερ ἐκλείπει τόσων αἰώνων ἐπαρσίας καὶ ὅπερ συνδέεται μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου διὰ τοῦ κνημιδοδέτου ὃν ἐκύψε καὶ ἀνήγειρεν Ἐδουάρδος ὁ Γ'.

Διὰ τὸν ὀλυμπιον ἀρχιγραμματέα τοῦ Βερολίνου εἴμεθα πεσσὸς ἄσχημος ἀλλὰ πολὺ ἐνοχλητικὸς εἰς τὸν ἄβασκα τοῦ ζατρικίου ἐμποδίζων τὰς πρὸ πολλοῦ μεμελετημένας ἐντέχνους αὐτοῦ κινήσεις, πεσσός, ὃν εἶνε πρόθυμος ἐν πάσῃ στιγμῇ νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τοῦ μέσου δι' ἐνὸς σκιμαλισμοῦ.

Διὰ τοὺς πρωθυπουργοὺς καὶ ὑπουργοὺς τῶν ἐξωτερικῶν τῶν ἄλλων μεγάλων δυνάμεων εἴμεθα λαὸς φιλοτάραχος, πολὺ συχνὰ ἐγείρων ἀξιώσεις καὶ καταπονῶν τὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν διὰ παραπόνων καὶ διακοινώσεων.

Διὰ δὲ τοὺς δημοσιογράφους τῆς Δύσεως εἴμεθα σώματα κινούμενα εἰς ἀπωτέραν τροχίαν ὧν ἡ ὑπαρξὶς οὐδόλως ἢ εἰλάχιστα ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς βαρομετρικῆς καταστάσεως τῶν εὐρωπαϊκῶν χρηματιστηρίων. Διὰ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἡ ἀξία ἡμῶν ρυθμίζεται ἀναλόγως πρὸς τὴν εὐπορίαν καὶ τὴν ἐλευθεριότητα τῶν προχῶν τοῦ ἰδιαιτέρου ταμείου τῶν ἀνὰ τὴν Εὐρώπην ὀθωμανικῶν πρεσβειῶν. Ἐπειδὴ ἦτο γεγραμμένον

εἰς τὰ θέσφατα καὶ τοῦτο ὅτι τὸ Ἰσλάμ ἐμελλε νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀπληστίαν τῶν καπλήλων τοῦ χριστιανικοῦ τύπου. Εἶνε πασίγνωστον ὅτι ἡ συντήρησις τῶν συμπαθειῶν τῶν κολλυβιστῶν τοῦ Νέου Ἐλευθέρου Τύπου ἀπερρόφα ἀπὸ τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας τὰ εἰσοδήματα δύο τοῦλάχιστον ἀσιατικῶν ἐπαρχιῶν. Ὁ γράφων δὲ τὰς παρούσας γραμμὰς εἶνε εἰς θέσιν νὰ γινώσκῃ ἀκριβῶς ὅποια τρυφεραὶ σχέσεις ὑπῆρχον μεταξὺ τῆς ἐν Ῥώμῃ ὀθωμανικῆς πρεσβείας καὶ τῆς αὐτόθι ἐκδιδομένης Ἰταλίας, ἥτις δὲν λησμονεῖ ὅσκις ἡ περίστασις τὸ καλέσῃ νὰ ρίψῃ καθ' ἡμῶν ἐν βέλος διὰ τοῦ σαρακηνοῦ τόξου τῆς.

Ὅταν δὲν δίδῃ λοιπὸν ἡ πρεσβεία διὰ τοὺς πλείστους τῶν δημοσιογράφων τῆς Δύσεως εἰμεθα ἔθνος φιλεργόν, νοῦμον, κτλ., ὅταν δίδῃ εἰμεθα λησταὶ τῶν λεωφόρων!

Λησταὶ τῶν Λεωφόρων! . . . ὦ Θεέ μου, Θεέ μου! Καὶ ἡμεῖς οἵτινες ἔχομεν τὸ γραφεῖόν μας ἀκριβῶς εἰς μίαν λεωφόρον—τὴν τοῦ Πανεπιστημίου ἀριθ. 39! . . . Ἀρα, ὅσοι διέρχονται πρὸ τοῦ γραφείου μας εἶνε λησταί, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδὲ τοῦ ἀγαθοῦ μας γείτονος κ. Μεσσηνέζη! . . .

Ἄς γράψωσι καὶ ἄς λέγωσιν ὅσα θέλουσιν, ἄς μαίνωνται, ἄς λοιδορῶσιν, ἄς ἀπειλῶσιν. Ὅτε τὸ ἔθνος ἐξηγέρθη σύσσωμον διὰ νὰ σώσῃ τὰ συμφέροντα τοῦ κινδυνεύοντος ἑλληνισμοῦ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν Εὐρώπην· σήμερον δὲ ὅτε ἐπίκειται ἡ στιγμή ν' ἀναλάβῃ τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα, ἂν μεριμνᾷ περὶ δυνάμεων, μεριμνᾷ περὶ μόνων τῶν ἰδικῶν του.

Τὸ βλέμμα μας ἔστω ἐστραμμένον ἐκεῖ ὅπου μένει ὁ ἐχθρός μας. Ἄν τὸ ὄπλον σκοπεύῃ μὲν τὸν ἐχθρόν, ἀλλὰ τὸ βλέμμα στρέφεται πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Δύσεως ἱκετευτικῶς, τότε ἡ πράξις μας προσλαμβάνει τὸν χαρακτήρα ὃν τόσον εὐφυῶς τῇ ἀπέδωκεν ὁ προμνημονευθεὶς βουλευτὴς Αἰγιαλείας ἀποκαλέσας αὐτὴν «ἐνοπλὸν ἐπαιτεῖαν».

(1) ἑλληνικὸς λαὸς ὅμως ἔδειξεν ὅτι θέλει ν' ἀποσεισῇ τὸ ὄνειδος τῆς ἐπαιτείας καὶ ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν εἶνε ἄξιος τῶν ὕδρεων καὶ τῆς περιφρονήσεως. Ὅταν δὲ αἱ μεγάλαι Δυνάμεις ἐπιδώσωσιν εἰς τὴν κυβερνήσιν τὴν προαναγγελλομένην νέαν καὶ ἐντονωτέραν περὶ ἀφοπλισμοῦ διαταγὴν, ὁ κ. πρωθυπουργὸς καλῶς καὶ ἑλληνοπρεπῶς θὰ πράξῃ ἂν παραπέμψῃ τοὺς πρέσβεις νὰ λάβωσι τὴν ἀπάντησιν παρὰ τῶν εἰς τὰ σύνορα παρατεταγμένων ἡμετέρων στρατιωτῶν. Ἐκεῖνοι ἄς ἀπαντήσωσιν ἂν ὠπλίσθησαν ἀφέντες ἔρημον τὴν στέγην, πεινῶντας τοὺς γονεῖς καὶ ἀπροστάτευτα τὰ τέκνα, ἂν ἐγυμνήτευσαν καὶ ἐρρίγησαν καὶ ἑταλαιπωρήθησαν ἐπὶ τόσους μῆνας διὰ ν' ἀφοπλισθῶσι νῦν ὅτε ἐπίστη ἡ στιγμή τῆς ἐνεργείας διότι τὸ ἀπαιτοῦσιν αἱ Δυνάμεις!

ΣΤΡΕΨΙΔΟΜΕ

Λαμπρὰν καὶ ἐπιτυχῇ ιδέαν ἔσχεν ἡ ἐπὶ φιλοπροόδῳ πνεύματι διακρινομένη ἐφημερὶς ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ἐκδίδουσα τὴν προσεχῇ Τρίτην ἑκτακτον φύλλον ἀφιερωμένον εἰς τὴν Μακεδονίαν. Μετὰ σπανίας φιλοκαλίας ἐκτετυπωμένον τὸ φύλλον τοῦτο κοσμεῖται ὑπὸ τῆς εἰκόνης τοῦ πρωτομάρτυρος Ρήγα ἐν Ἀγγλίᾳ χαραχθείσης, ἐγένετο δὲ τῇ συνεργασίᾳ πολλῶν μὲν ἐπιφανῶν ξένων οἷον τοῦ Λεσσέψ, τοῦ Ρενάν, τοῦ Κήπερτ, τοῦ Λεκόντ Δελίλ, τοῦ Μπόδιο καὶ διαφόρων διακεκριμένων λογίων ἐκ τῶν ἡμετέρων. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι χάρις εἰς τὴν ἑκτακτον ἀξίαν τοῦ φύλλου καὶ τὴν κατάλληλὴν τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἐποχὴν θὰ γείνωσιν ἀνάρπαστοι αἱ 12,000 χιλιάδες τῶν ἀντιτύπων αὐτοῦ.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ παρελθοῦσα ἐβδομάς ἦτο ἡ λεγομένη τῶν Θεοφανείων καὶ τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ, καθ' ἣν κατὰ τὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα ρίπτεται ὁ σταυρὸς ὑπὸ τῶν ἱερέων εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰς δεξαμενὰς καὶ ἀγιάζονται τὰ ὕδατα καὶ γαληνίζ τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον. Πρὸς πίστωσιν τούτου καὶ οἰκοδομὴν τῶν κατοικούντων τὴν γῆν σήμερον ἀπίστων ἕξ ποταμοὶ ἐπλημμύρησαν τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ἐν Πελοποννήσῳ καὶ τέσσαρες πόλεις ἐκινδύνευσαν νὰ παρασυρθῶσιν ὑπὸ τῶν ὑδάτων.

Μετ' ἐπιτάσεως διεδίδετο κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὡς ἐπικειμένη ἡ προσεχὴς σύγκλησις τῆς βουλῆς. Ἐπὶ τῇ εἰδήσει ταύτῃ αἱ κυβερνήσεις τῶν μεγάλων δυνάμεων, αἵτινες εἶχον παραγγείλει τοῖς ἐνταῦθα πρεσβευταῖς αὐτῶν νὰ μεταχειρισθῶσι παρὰ τῇ κυβερνήσει ἡμῶν πᾶν μέσον ὅπως ἀνακόψωσιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐνεργείας, εἰς ἣν ἐφαίνετο εἰσελθοῦσα, διέταξαν αὐτοὺς νὰ μὴ προδῶσιν εἰς οὐδὲν πλέον διάβημα, θεωροῦσαι ὑπεραρκούν τὸ μέσον τοῦτο.

Ἡ παρελθοῦσα ἐβδομάς διεκρίθη ὄντως διὰ τὸ παράδοξον καὶ ἀλλόκοτον τῶν διαδόσεων τῆς. Μεταξὺ αὐτῶν ἰδιαιτέρας προσοχῆς ἀξία εἶνε καὶ ἡ περὶ παραιτήσεως τῆς κυβερνήσεως καὶ καταρτισμοῦ ἀχρόου ὑπουργείου, ὅπως ἀναλάβῃ εἰρηνικωτέραν πολιτικὴν πορείαν. Κατὰ τῆς πιθανῆς πραγματοποιήσεως τοιοῦτου τινὸς κινδύνου ἐν τῷ μέλλοντι, προτείνομεν ἡμεῖς τὸ ἐξῆς ἀπλούστατον μέσον: Νὰ ἀπαιτήσῃ ὁ λαὸς ὅπως εἰς τὸ πιθανὸς σχηματισθόμενον τοιοῦτο, προσληφθῇ ἀναποφεύκτως ἐκ τῶν πολιτευομένων καὶ ὁ κ. Πετράκης, ὅστις εἶνε ἱκανὸς νὰ μεταδώσῃ μελαίναν καὶ ἐρυθρὰν ἀκόμη βαφὴν καὶ εἰς τὸ μᾶλλον ἄχρον ὑπουργεῖον.

Ἐμάχομεν ἐπὶ τέλους καὶ τὸν λόγον τῆς διακοπῆς τῆς χρήσεως τῆς ἵπποσιδηροδρομικῆς γραμμῆς Ἀμπελοκήπων. Τοῦτο ἐγένετο κατ' ἐπίμονον πρὸς τὸ ὑπουργεῖον ἀπαίτησιν τῶν παροίκων ἰδιοκτητῶν, ἡ καθαριότης τῶν παραπετασμάτων τῶν οἰκιῶν τῶν ὁποίων ἐβλάπτετο ἐκ τοῦ καπνοῦ.

Πληροφοροῦμεθα ὅτι ἐκτὸς τῆς περὶ διακοπῆς τῆς γραμμῆς διαταγῆς τὸ ὑπουργεῖον μέλλει νὰ ἐκδώσῃ προσεχῶς καὶ ἄλλην, δι' ἧς θὰ ὑποχρεώσῃ τὴν ἑταιρίαν νὰ ἀναλάβῃ καὶ τὴν τακτικὴν πλῦσιν τῶν παραπετασμάτων τούτων.

Ἐξεδόθησαν καὶ τὰ νέα δεκάδραχμα χαρτονομίσματα τῆς Τραπεζῆς. Αἱ δὲ ἐφημερίδες ἤρχισαν ἀμέσως συζητήσιν ἐπικρίνουσαι τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτῶν ἀξίαν. Πρὸς χαρακτηρισμὸν ἀναλόγου ἀκριβῶς συζητήσεως ἐδημιουργήθη ἡ γνωστὴ δημοτικὴ παροιμία — Κάποιου ἐχάριζαν... τὸ ἀγαθώτερον τῶν τετραπόδων καὶ τὸ ἐκύτταζεν εἰς τὰ ὀδόντια.

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν, ἑορτὴν τῶν Φώτων, ἐώρταζε καὶ ἡ ἑταιρία τοῦ Φωταερίου, κατ' ὄνομα σχετιζομένη πρὸς τὰ φῶτα.

Κόθορνος